

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Virtute Ac Sacramento Pœnitentiæ Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XLIV. Argumentum. Exponitur, quid sit casuum Reservatio? An ea in Ecclesia sit antiqua? Et qui possint in foro interno, ac Sacramentali Casus sibi reservare? Examinatur, An reservari possint ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94661)

DECISIO XLIV.

ARGUMENTUM.

Exponitur, quid sit Casuum Reservatio.

An ea in Ecclesia sit antiqua? Et Qui possint in foro interno, ac Sacramentali Casus sibi reservare? Examinatur, An reservari possint peccata Venialia? vel Mortalia interna? vel dubia? Referuntur Instructiones Sacrae Congregationis Episcoporum, ac Regularium circa Casuum reservationem.

SUMMARIUM.

- 1 Reservatio Casuum quid sit?
- 2 Facultas reservandi casus in Ecclesia semper fuit.
- 3 Papa reservat sibi Casus in toto Orbe Christiano.
- 4 Episcopi in suis Diocesis.
- 5 Prelati habentes jurisdictionem quasi Episcopalem.
- 6 Abbates, atque Superiores Religionum.
- 7 Peccata minora, atque Venialia an possint reservari?
- 8 Sacerdos non approbatus non absolvit à Venialibus.
- 9 Peccata interna an possint reservari?
- 10 Haresis mentalis an sit reservata? Et an exterior, sed occulta?
- 11 Peccata dubia an cadant sub reservatione? Et quando habenda pro reservatis? num. 12.
- 13 Instructiones S. Congreg. ad Episc. circa casus reservandos.

PRO complemento tractatus de Poenitentiae Sacramento, opus est materiam Casuum reservationum explicare, cum circa illos instructi esse debeant Confessarii, ne in eorum absolutione ipsos errare contingat. Igitur in praesenti Decisione tria videbimus.

Primo. Quid sit Casuum reservatio, & à quo tempore in Ecclesia sit introducta?

Secundo. Qui possint sibi casus reservare.

Tertio. Quae peccata possint reservari?

Quo ad Primum. Casuum reservatio est Coarctatio, seu limitatio jurisdictionis, Confessariorum inferioribus concessa à Superiore pro foro conscientiae, ac interno pro certis peccatis; ne ullus ab eis absolvere possit, nisi ipse Superior, vel alius delegatus ab illo. Ita Collegium Salmanticense in cursu Theolog. Moral. tom. 1. de Sacram. in genere, tract. 6. cap. 13. num. 1. & Emin. Card. de Lauræa de Poenit. Sacram. disp. 19. à num. 291. & seqq. ubi demonstrant, reservationem casuum consistere in praedicta coarctatione, seu limitatione jurisdictionis; ea ratione, quia Superior intendit, & vult ipse solus ea ubi circa absolutionem à casibus reservatis; vel cui voluerit specialiter delegare; adeo ut si quis inferior non habens delegatam sibi jurisdictionem, attentaverit absolvere à reservatis, nulla, & invalida sit absolutio; & poenitens teneatur iterum confiteri

ipsi Superiori casus illos reservados. Sanchez lib. 2. in Decalog. cap. 8. num. 5. & alii, quos citat, & sequitur d. Collegium Salmanticense d. cap. 13. n. 2. 6. Hæc autem facultas in Superioribus reservandi sibi casus est adeo antiqua, ut eam semper fuisse in Ecclesia dubitandum non sit; tanquam necessariam ad regimen fidelium, & ad eos absterrendos à gravioribus culpis, ut disserit Concilium Tridentinum sess. 14. de Sacram. Poenit. cap. 7. in illis verbis: *Ad Christiani populi disciplinam pertinere Sanctissimis Patribus nostris visum est, ut atrociora quædam, & graviora crimina non à quibusvis, sed à Summis dumtaxat Sacerdotibus absolvantur*, quod prosequitur Eminentiss. Card. de Lauræa d. disput. 19. à num. 267. & seqq. & de casibus reservatis Episcopo loquitur Bonifacius VIII. assumptus Anno 1294. ad Summum Pontificatum, in cap. 2. de Poenitent. & Remission. in 6. Et Clemens V. electus Papa Anno 1304. in Clem. 2. §. *Quibus etiam*, de Privileg. præter alios textus Canonicos, quos citat Ivenim in Commentar. Historico, & Dogmatico de Sacramentis tom. 2. Disserat. 6. qu. 7. cap. 3. §. 4. & novissimè Pignatellus tom. 10. Consult. 163. n. 1.

Quo ad Secundum. Extra controversiam est, Primo, quod Papa sibi reservat peccata, ac censuras 3 in universo Orbe Christiano. Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 19. num. 265. & num. 291. ubi probat, hanc reservandi casus potestatem in Papa esse à Deo; quod latius prosequitur Barbosa de Offic. & Potest. Episcop. alleg. 50. in qua omnes reservationes Papales enumerat. Secundo, quod Episcopi idem jus sibi reservandi casus pro suis Diocesis 4 habent; ut ex cit. cap. 2. de Poenitent. & Remission. in 6. necnon ex eodem Sacro Concilio Tridentino d. sess. 14. cap. 7. Vers. *Neque dubitandum est*; ac etiam ex Can. 11. ubi profertur anathema in contrarium asserentes. Hanc tamen facultatem habent à Papa, ut pluribus rationibus ostendit idem Emin. Cardin. de Lauræa ead. disp. 19. num. 293. Barbosa alleg. 51. in princ. atque Squillantes de Privileg. Episcop. part. 3. cap. 21. Tertio, Prelati inferiores, 5 ac Abbates habentes jurisdictionem quasi Episcopalem cum territorio, ac populo sibi subditis eandem facultatem censentur habere. Eminent. Card. de Lauræa d. disput. 19. num. 278. & Collegium Salmantic. eod. tract. 13. num. 2. ubi alios DD. cumulat. Et Quarto, Abbates, ac alii Superiores Religiosorum Ordinum, qui pro suis subditis reservare casus sibi valent, servata tamen forma Constitutionis Clementis Papæ VIII. de qua infra Dec. XLVI.

Quo ad Tertium. Tridentinum Concilium in cit. sess. 14. c. 7. de Sacram. Poenit. ait: quod reservanda veniunt atrociora, & graviora crimina. Porro cum non possit tradi certa limitatio casuum reservationum pro unaquaque Diocesi, ut notat Navarrus in Man. c. 27. n. 262. in fin. & Filliucius tom. 7. l. tr. 15. n. 236. disputant Doctores Primo, An peccata minora, seu etiam Venialia possint reservari? & respondent, licet quòd non; validè autem quòd sic; quamvis videatur frustratoria reservatio quo ad venialia, quia de necessitate non sunt confitenda ex Concil. Trid. d. sess. 14. c. 5. Nihilominus quatenus poenitens veller ea submittere clavibus, & de eis obtinere absolutionem Sacramentalem, teneretur se præsentare Superiori, vel ab eo licentiam obtinere, ut à Confessario

inferiori absolveretur, ut disputando concludit Eminent. Card. de Lauræa d. diff. 19. à num. 312. & seqq. ubi num. 315. redarguit assertionem plurium Moralistarum; quod quilibet Sacerdos, etiam non approbatus, possit absolvere à Venialibus; subdens, nunquam reperisse Canonem, vel textum concedentem hanc assertam facultatem; sed è contra extare diffinitionem Concil. Trid. d. sess. 14. cap. 7. in princ. Nullius momenti Absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem. Idcirco talem opinionem proscriptam esse ab Innocentio XI. diximus supra in Decis. XXXVII. n. 26.

Secundo, disputant DD. an peccata interna, etsi gravia, ac mortalia possint reservari? Et quamvis nonnulli respondeant Negativè ex communi Axiomate, Ecclesia non iudicat de occultis; cap. Erubescant. & ibi Glossa dist. 32. & cap. Cogitationis, de Poenit. dist. 1. Affirmativa responsio est verior, ac communior, quam timentur Palas, Dicastillus, Averfa, & alii, quos allegant, atque sequuntur Salmanticenses d. tract. 13. num. 11. ac etiam tenet Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. diff. 19. num. 309. quia ipsum peccatum internum est objectum Jurisdictionis Prælatorum, & ad absolvenda peccata interna opus est Jurisdictione. Igitur recusante Superiore concessionem Jurisdictionis super aliquo peccato interno, & volente per seipsum illud absolvere, valida erit reservatio. Ad rationem contrariam respondetur, quod Ecclesia non iudicat de occultis in foro exteriori, secus autem in interno, ac Sacramentali. Præterquam quod poenitens se accusat coram Confessario de peccatis internis; & ea non sunt amplius occulta, sed manifesta; & quidquid sit de hac ratione, certum est, quod si Superiores velint, possunt etiam peccata gravia interna reservare. Sanchez in Decalog. lib. 2. cap. 8. num. 4. ubi alios allegat. At usus communis Ecclesiæ est, reservare tantum externa, non autem interna; hinc communis est Doctorum opinio; quod hæresis mentalis, & merè interna non sit reservata, & à quocunque Confessario possit absolvi. Eminent. Cardin. Toletus in Summa lib. 1. cap. 19. num. 3. Lezana tom. 3. Verb. Hæresis num. 2. Reginaldus in Praxi lib. 9. num. 158. & num. 239. Sanchez, alios cumulans d. lib. 2. cap. 8. num. 3. & Salmanticenses d. tract. 13. de Poenitent. num. 11. etiam aliud dicendum sit de hæresi occulta, quæ differt ab illa mentali; ideoque cum exterius pandatur, etsi occultè, afficitur excommunicatione Bullæ Cœnæ Domini, & absolvi non potest à Confessario inferiori, neque ab Episcopo, ut tenent Doctores quinquaginta collecti à Barbosa ad Concil. Trident. sess. 24. de Reform. cap. 6. num. 52. & infra dicitur. Quæ autem peccata in sola mente consummuntur, non comprehenduntur in reservatione, nisi expressè nominentur; quocirca si reservetur peccatum mortale furti; & quis furetur obolum, animo plures furandi; etsi peccet mortaliter ob malum animum, & ultimum finem furandi, peccatum illud non cadit sub reservatione; quia exterius ob levem quantitatem non censetur peccatum mortale; ut docent plurimi Theologi apud Salmanticenses d. tractat. 13. num. 12. ac Lezana dist. tom. 3. Verb. Casus reservari num. 10.

Tertiò in controversiam DD. vertunt, an peccata dubia veniant sub reservatione? Illa scilicet, de quibus poenitens dubitat, se ea commisisse? Vel si commiserit, an sint mortalia? vel ob levitatem materiæ, vel ob defectum perfectæ deliberationis, ut in blasphemante in primo metu iracundiæ? & quamvis non desint, qui affirmant, ut ajunt Salmanticenses d. tract. 6. cap. 13. num. 14. nihilominus contrarium ibi tenent num. 15. cum pluribus Theologis, quos inter Suarez de Censuris dist. 40. sect. 6. num. 5. Eminent. Card. de Lugo de Sacrament. Poenit. dist. 20. num. 20. Diana Coordinatus tom. 1. tractat. 5. resol. 41. existente in veteri parte 8. tract. 7. resol. 5. ubi docet, quod si deinde poenitens fiat certus de peccato illo dubio, teneatur quidem illud confiteri, sed à quocunque Confessario poterit absolvi. Lezana tamen d. tom. 3. Verb. Casus reservari num. 14. excipit; si in percussione clerici dubium esset, an percussio sit gravis, vel levis? Vel ageretur de absolutione casuum Bullæ Cœnæ Domini virtute Privilegiorum in Italia; nam ex decreto Clementis VIII. de quo ipse Lezana tom. 1. cap. 19. num. 15. prohibetur absolutio eorundem, si vè sint casus clari, si vè dubii, ideoque in his duobus casibus quamvis dubiis, casus reputandi sunt reservati, & est recurrendum ad Superiores pro absolutione.

Cæterum pro reservatione casuum facienda per Episcopos non sunt ignorandæ instructiones, atque regulæ præscriptæ à Sacra Congregatione Episcop. ac Regular. quas referunt Barbosa d. allegat. 50. n. 288. ac novissimè Nicolius in Flosculis Verb. Casus reservari num. 1. quarum præcipuæ sunt: 1. Ut casus sint paucissimi. 2. De re gravi. 3. Ut in peccatis carnalibus reservandis multa tantur circumspeditione in danda licentia absolventi; ne, ob frequentem accessum ad ipsos Episcopos, poenitentes manifestentur. 4. Ideò plures deputent Confessarios in Civitate, ac Diocesi, qui possint ab eis absolvere. 5. Ne reservent sibi casus aliæ etiam Sedi Apostolicæ reservatos. 6. Neque choreas, aut saltus in Quadragesima. 7. Neque accessus ad Montales sine licentia in scriptis, quando non sunt ad malum finem. 8. Neque lapsus carnis Sacerdotum cum mulieribus solutis. 9. Neque inobservantiam festorum, vel non solvere debita locis piis, nisi post notabile tempus. 10. Et ne ipsi Episcopi præscribant Poenitentiam, quam Confessarii teneantur injungere poenitentibus in singulis Casibus occurrentibus; sed eam discernendam prudentiæ, & arbitrio eorundem Confessariorum relinquunt.

DECISIO XLV.

ARGUMENTUM.

De permissa absolutione à quibuscunque reservatis in articulo, vel periculo mortis, ac tempore Jubilæi. De facultate absolventi à casibus occultis, Papæ reservatis, competente Episcopis vigore Concilii Tridentini sess. 24. de Ref. cap. 6. & à publicis de Jure Canonum, ubi poenitentes sint impediti recurrere ad Papam. An Episcopi absolvant à casibus